

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Det var interessante meldinger, hr. Jacob Buksti kom med om den økonomiske politik, bl.a. at skatten ikke må stige yderligere, og det er vi naturligvis glade for at høre, men det er jo hidtil ikke gået så godt med løfterne om, at skatten skulle falde, for i 1993 lovede man et faldende skattetryk, men ifølge Økonomisk Oversigt vil skattetrykket i 1999 være nået op på godt og vel 51 pct.

Hvilke planer har man om at fastholde de oprindelige løfter, man gav om et faldende skattetryk?

Socialdemokratiet og regeringen er optaget af, at der ikke er tilstrækkelig arbejdskraft til rådighed i de kommende år, og det er vi for så vidt også, men af den seneste udgave af Økonomisk Oversigt fremgår det, at beskæftigelsen i den offentlige sektor fortsat er stigende. Og det fremgår rent faktisk, at beskæftigelsen i den offentlige sektor vil stige med 7.000, hvorimod den vil falde med 14.000 i den private.

Hvordan har Socialdemokratiet tænkt sig at det private erhvervsliv skal kunne have den tilstrækkelige arbejdskraft til rådighed?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Til fru Charlotte Antonsen, som åbenbart mener, at jeg har et problem, når vi taler om EU, må jeg sige:

Det må jeg tilstå at jeg også føler at Venstre har. Venstre har et problem med befolkningen, fordi befolkningen indimellem har en anden opfattelse, end Venstre har, og det er derfor, vi har forbeholdene. Men Venstre har aldrig været tilhænger af forbeholdene. Så gå da ud og sig det! Det er jo det, man står her og siger. Vi andre føler os forpligtede over for det nationale kompromis, som vi var med til at indgå. Derfor!

Og jeg omtalte faktisk forbeholdene i min tale, og jeg sagde faktisk også substantielt, hvad vi har at sige om forbeholdene, især på det forsvars- og sikkerhedspolitiske område.

Det, der generer mig med hensyn til diskussionen her, er, at diskussionen alene handler om, hvorvidt vi skal have forbeholdene eller ej, og om man kan få en dato eller ej. Der er ingen som helst diskussion om, hvad problemet i øvrigt er – ingenting, det er bare det.

Så kan det godt være, at fru Charlotte Antonsen mener, at det er regeringen, der er problemet, og at det er regeringen, der er forudsæt-

ningen for, at man kan få ændret forbeholdet. Ja, det er klart, for hvis det er sådan, at Socialdemokratiet og De Radikale ikke er med i en afstemning her i salen, så tror jeg ikke, man kan samle et flertal for at lave en folkeafstemning om de her ting.

Til fru Karen Rønde vil jeg bare sige: Det er jo lige stærkt nok at komme her og sige, at der er en stærk stigning i den grove vold, for mig bekendt er der mindre vold og en svag stigning i den grove vold.

Vi vil ikke finde os i det, siger fru Karen Rønde. Nej, vi vil ikke finde os i det, og derfor har vi gennemført voldspakken, og derfor arbejder vi på, at den gennemføres og virker fuldt ud.

Og til fru Gitte Seeberg vil jeg bare sige:

Fru Gitte Seeberg er jo så begavet, at fru Gitte Seeberg godt ved, at skattetrykket ikke er et spørgsmål om, hvad man procentuelt betaler i skat, men om, hvor meget der kommer ind i skatteindtægter i forhold til, hvor stort bruttonationalproduktet er. Og det vil sige, at hvis danskerne bliver rigere og køber flere biler, og hvis selskaberne går bedre og betaler mere i selskabsskat, så stiger skattetrykket helt automatisk, hvis det er sådan, at det går bedre, end bruttonationalproduktet i øvrigt stiger.

Endelig er der bare den tekniske side af sagen, at den ene procent i det seneste års stigning i skattetrykket skyldes, at den midlertidige ATP-opsparring nu indregnes i skattetrykket, hvad den ikke gjorde før.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

De næste tre korte bemærkninger kommer fra fru Tove Videbæk, hr. Thor Pedersen og hr. Mogens Andreasen i nævnte rækkefølge.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Den helt almindelige dansker har fået det bedre, sagde statsministeren. Men den helt almindelige dansker lever stadig væk i kortere tid end den helt almindelige nordmand, den helt almindelige svensker og den helt almindelige tysker, men i cirka lige så lang tid som den helt almindelige cubaner. Er hr. Jacob Buksti på den baggrund enig i, at den almindelige dansker har fået det bedre?

Og vedrørende børnefamilierne:

Den helt almindelige danske børnefamilie kan stadig væk ikke selv vælge, hvordan den vil leve sit liv, og derfor efterlyser vi stadig væk